

movanje. Sicer je letos še prav malo snega, pa se je vendar že vršila smuška in skakalna tekma. Priredil jo je S. K. Ilirija v Planici. Skoki so se izvajali na najmanjši skakalnici. Prijavilo se je 30 skakačev. Med njimi naša stara znanca Pribošek in Jakopič. Najmlajšemu skakaču je bilo komaj 10 let. Že lansko leto sem vam pripovedoval o dvanajstletnem dečku iz Rateč, ki prav korajžno skače. Tudi on je sodeloval pri tej tekmi in skočil 18 m.

Nekaj bi vam kmalu pozabil povedati. S. K. Ilirija v Ljubljani praznuje letos 25-letnico svojega obstoja. Predseduje mu

inž. Stanko Bloudek. Prav gotovo ga poznate. On je zgradil planiško skakalnico, kopališče in drsališče Ilirije ter mnogo aeroplanov. Mislim, da klubu, kateremu načeluje tak športni mojster, lahko v vašem imenu čestitam in povem, da smo nanj sila ponosni in da mu želimo še mnogo uspehov!

Dragi tovariši! Če vam komu iz športnega sveta ni kaj jasnega, kar pišite mi, pa vam bom odgovoril. Zdaj dovolj, pa na svidenje prihodnjič! Upam, da bo do tlej že padlo kaj tako težko pričakovanega snega.

ČARODEJNE PALICE AKBAROVE

TURŠKA PRAVLJICA

Na daljnem vzhodu je vladal padišah Sikandar Sur modro in pravično. Stanoval je v marmornati palači sredi neizmernih vrtov.

Težki svileni in z zlatom vezeni zastori so viseli pred vhodom v prekrasno vladarjevo dvorano, kjer je na slikovitih preprogah in blazinah počival vsemogočni gospodar Sikandar, opasan z zlatim mečem in okrašen z najlepšo ogrlico.

Kako krasna je bila ta ogrlica! Kakor niz jutranjih zvezd. Sami dragi kameni. Kakor voda čisti diamanti so blesteli zraven modrih tirkisov in vijoličastih ametistov, krvavo rdečih rubinov in svetlo-modrih safirov, temnozelenih smaragdov in zlatorumenih karneolov.

Dva majhna, pestro oblečena dečka sta z velikanskimi pahljačami iz nojevih peres hladila zagoreli, modri obraz Sikandarja Surra. Povsod sama radost!

Toda nekega dne se je zgodilo, da je v palači utihnilo veselo rajanje ter se je vanjo naselila žalost in potrtnost. Zakaj padišah je pogršel dragoceno ogrlico. Sikandarja je silno potrla izguba tega dragocenega predmeta, saj je bil nenadomestljiv spomin, ki ga je

podedoval po svojih prednikih, in je veljal na sultanovem dvoru za talisman moči rodu Sikandarjev.

Vladar je dal zapreti palačo, jo pregledati in preiskati vrtove, toda zaman — kakor da se je bila ogrlica v tla vdrla.

Sikandar je dan za dnem sedel sam in zamišljen, si s tresočimi prsti prečesaval dolgo brado.

Naposled je ukazal dvema najzanesljivejšima dvorjanoma, naj iščeta ogrlico med služabništvom.

Toda dvorjana sta mu prinesla žalostno sporočilo.

»Storila sva, kar je bilo v najini moči,« sta rekla, »toda uspeha ni bilo.«

»Strogo sem dal kaznovati vseh 50 tvojih slug,« je dejal prvi, »za-preti jih v temne ječe, toda Alahova volja je bila drugačna. Nihče ni priznal svojega dejanja.«

Žalosten je bil Sikandar Sur. Vzlic temu pa je ostal pravičen in ni maral nasilja.

»To se pravi,« je odgovoril dvorjanu, »da si ne le nemodro izvršil svojo nalogo, temveč da si tudi slabo pojmoval svojo oblast. Kaznovati si dal 49 pravičnih zaradi enega nepravičnega.«

Potem se je obrnil vprašujoče na drugega dvorjana.

»Tudi moje prizadevanje, modri vladar, je bilo brezplodno. Obljubil sem bogato plačilo in odpust kazni krivcu, če prizna, toda uspeha ni bilo.«

»Tudi tvoje ravnanje ni bilo modro in pravično. Enega nepoštenjaka si hotel nagraditi, dočim si pozabil na 49 poštenjakov. Kako sta mogla tako ravnati vidva, ki veljata za najmodrejša moža moje dežele? Mar res ni v moji državi moža, ki bi odkril tatu?«

Dvorjan se je zamislil, nato pa rekel:

»V nizki koči pod gorami živi pastir, pošten in pameten mladenič. To je Akbar, sin pastirja Mahmuda, ki gre o njem najboljši glas po vsej deželi. Pošten je in dobrega srca, junaški in bistro-umen.«

Sikandar je dal poklicati Akbarja.

V pastirski obleki se je javil Akbar vladarju. Rekel je, da bo poskusil najti storilca, ter nasvetoval:

»Daj sklicati vse svoje služabnike v eno dvorano ter jim ukaži, da morajo storiti, kar bom naročil.

Kakor mora sonce zapasti, da vzide novo in jasno, tako se bo vrnila ogrlica tja, kamor spada.«

Zgodilo se je. — Petdeset padišahovih služabnikov je stalo v vrstah v veliki kristalni dvorani.

»Slišati ste,« je govoril Akbar, »da je veliki padišah izgubil svojo ogrlico. Krivec, ki je pustil, da so njegovi tovariši trpeli za njegov zločin, se ne bo dolgo skrival.«

Po teh besedah je dal vsakemu po eno palico ter ukazal, da mora vsak označiti svojo palico na spodnjem koncu s svojim imenom. Tudi sam je vzel podobno palico in rekel: »Vse palice so docela enako dolge.« Nato je izmeril vse palice in izkazalo se je, da je res tako.

»Torej vsak izmed nas bo nocoj zaprt v posebni sobi; vsak naj देने svojo palico pod blazino, tako da bo zamenjava nemogoča. Zjutraj se tu spet snidemo. Palice imajo čarodejno moč. Tat ogrlice bo zelo presenečen, ko bo videl, da je njegova palica zrasla do jutra za dva palca.«

Nato so vsi odšli v svoje sobe.

Preden je naslednjega dne vstalo zlato sonce, so bili spet Akbar in vsi služabniki v dvorani. Akbar je meril palice.

In glej čudo!

Palica enega izmed služabnikov je bila — ravno za dva palca krajša. In to je bila palica nepoštenega služabnika.

Privedli so ga h padišahu, ga preiskali in — našli so pri njem ogrlico, zašito v žepu.

Nepošteni služabnik se je namreč bal čarodejne moči palic ter je mislil, da bo njegova palica zrasla za dva palca. Žato je obrezal, preden je legel, palico za dva palca ter jo zadovoljen položil pod blazino. Toda čudež se ni zgodil, palica ni zrasla ter je ostala za dva palca krajša in tako se je nepošteni služabnik sam izdal.

Padišah je bil vesel, bogato je obdaroval Akbarja ter ga imenoval za najvišjega oblastnika.